

Arrest

nr. 248 463 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. HARDY en C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaten C. J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Abu Ghraib, de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. Uw ouders, twee broers en vier zussen zijn daar nog woonachtig, twee broers verblijven in Turkije. U noch uw familie zijn ooit politiek actief geweest. U studeerde beheerkunde aan de universiteit van Bagdad en behaalde in 2011 uw diploma. Sinds 2006 werkt u al als boekhouder voor een bedrijf in zuivelproducten. Dit behoort tot het Ministerie van Industrie en Metalen. Ook uw vader was daar, vooraleer hij op pensioen ging, als magazijnier tewerkgesteld. In de periode van 2006-2007, waarin er sprake was van heftig sektarisch geweld, kende u geen problemen.

U en uw broers kwamen niet veel op straat en jullie werden beschermd door jullie ouders, zo stelt u. In november 2007 bent u gehuwd met M. en jullie hebben drie kinderen.

In januari 2012, u woonde op dat moment in Khan dari (Abu Ghraib), was er een grote explosie in uw buurt gevolgd door schoten. Een kwartier later vielen het leger en milities uw huis binnen, werd u naar buiten gesleurd en mishandeld. U werd ondervraagd over wie verantwoordelijk was voor deze explosie, doch u kon hierop geen antwoord geven. Ten gevolge hiervan kreeg u rugproblemen en diende u een maand het bed te houden, waarna u terug uw werkzaamheden opnam.

In augustus 2014, de elektriciteit was uitgevallen, zag u vanop uw dak dat er mensen bezig waren om een berm bom te plaatsen. U sloop naar het aanpalende huis van uw tante en belde naar haar echtgenoot om diens raad te vragen. Hij raadde u aan de politie te bellen, wat u dan ook deed. De politie en het leger kwamen met groot vertoon aangereden en uw straat werd afgezet, dit terwijl u had gehoopt dat ze discreet te werk zouden gaan. De tweede dag ging u naar uw werk, net zoals altijd, en op de middag werd u er opgebeld door de man van uw tante die u vertelde dat er gemaskerde mannen naar u waren komen vragen. U vermoedt dat het mannen van IS (Islamitische Staat) waren 'want die zijn in Anbar', zo stelt u. Ze waren kwaad en ze zeiden dat ze uw hoofd zouden 'afhakken' omdat u spioneerde voor het leger en de milities. U durfde niet naar huis te gaan en belde uw vader met de vraag uw vrouw en kinderen op te halen en mee naar zijn huis te nemen in de al Zaytoun wijk. U verbleef dan ook een week in diens huis, waarna u in diezelfde wijk een woning huurde. In april 2015 vond u een dreigbrief opgemaakt door IS onder uw deur. Ze maanden u aan de plaats te verlaten, zo niet zou u worden vermoord. U belde naar uw werkgever en zei dat u niet kon komen werken en kreeg verlof. Uw vader was van oordeel dat u diende te verhuizen en u betrok een tweede verdieping in de al Ameryia wijk, waar ook een vriend van u de onderste verdieping bewoonde. Ook hier voelde u zich niet zeker omdat milities ook in deze wijk actief waren en uw vader bovendien van Falluja afkomstig was. Uw chef had u aangeraden klacht in te dienen en u raadpleegde uw vriend. Diens vrouw is sjiiitische en één van haar familieleden was een officier in het politiehoofdkantoor en jullie konden klacht gaan indienen. U kreeg hierna drie maanden onbetaald verlof van uw werkgever hoewel u eerst had geprobeerd betaald verlof te krijgen, doch dit kon niet geregeld worden omdat jullie soennieten waren. Op 15 mei vonden er willekeurige invallen plaats in de soennitische wijken, verantwoordelijk hiervoor waren de milities, u vermoedt 'Asaib Ahl al Haqq', onder bescherming van het leger. Ook bij u werd er op de deur geklopt en werd er bewijs gevraagd dat u daar effectief woonde. U gaf uw huurcontract af en werd vervolgens meegenomen naar een plein samen met nog andere mensen. U vermoedt dat dit gebeurde omdat u een soenniet bent uit Anbar (aangezien uw vader is afkomstig is uit Falluja). Jullie moesten op de grond gaan zitten en jullie T-shirts over het hoofd trekken. Plots, het was rond 20u, vielen er schoten en maakte u gebruik van de chaos om te vluchten en zocht uw toevlucht in een casino waar u tot de ochtend bleef. U belde uw echtgenote en zij vertelde u dat ze sinds uw arrestatie met de kinderen bij uw broer verbleef. U vroeg haar de nodige documenten te vergaren daar u het plan had opgevat via Koerdisch gebied het land te verlaten. Tot uw verbazing was deze grens echter gesloten voor Arabieren. Met de hulp van een officier die Arabisch sprak en omdat jullie paspoorten bezaten, konden jullie toch een reis naar Turkije boeken, doch op het voorziene tijdstip werden jullie niet toegelaten. De tweede dag konden jullie dan wel vertrekken. In Turkije verbleven jullie bij uw oom. U reisde vervolgens via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 7 september 2015 asiel aanvraagde. Uw vrouw en kinderen bleven in Turkije achter omdat u de reis overzee te gevaarlijk voor hen vond. Zij verblijven tot op heden bij uw oom in Turkije.

Op 10 februari 2016 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 maart 2016 werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken en op 20 oktober 2016 werd u opnieuw gehoord. Tijdens dit gehoor verklaarde u dat uw vader op 7 december 2015 door militieleden werd meegenomen. Ongeveer een week later zou hij door de politie van Ghazleyia onthoofd zijn aangetroffen. U legde zijn originele overlijdensakte voor. Verder legde u nog een Belgisch medisch attest voor.

Op 26 december 2016 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 januari 2017 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 31 augustus 2018 vernietigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS.

In dit arrest stelde de RvV dat het CGVS op goede gronden kon concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas komt u volgens de RvV niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan u zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u, in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. De RvV stelde evenwel vast dat de beslissing van het CGVS behept is met een onzorgvuldigheid, gelet op het feit dat de 'COI Focus Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad' sterk is toegespitst op de hoofdstad Bagdad en geen concrete informatie bevat over Abu Ghraib, hoewel u uw ganse leven in Abu Graib heeft gewoond en gewerkt. Aangezien de RvV de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoekmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg besliste de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS te vernietigen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo verhaalt u op het CGVS over een incident in januari 2012 waarbij u door het leger en de milities uit uw huis werd gesleurd, werd mishandeld en ondervraagd naar aanleiding van een explosie die in uw buurt had plaatsgevonden (CGVS 18 november 2015, p.3). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in kader van het invullen van de Vragenlijst van het CGVS door één van hun medewerkers én toen u gevraagd werd uw vrees uiteen te zetten, verwees u weliswaar naar een dreigbrief in augustus 2014, een dreigbrief in 2015 en het incident waarbij u naar het plein werd meegenomen en dat direct voorafging aan uw vertrek (Vragenlijst CGVS, dd. 28.09.2015), doch liet u dit specifieke incident onvermeld. Deze vaststelling wekt toch wel de nodige verbazing gezien de ernst van dit door u beweerde incident - nl. u beweert op een gruwelijke manier te zijn gemarteld en was een maand werkonbekwaam - én gezien u dit incident onmiddellijk ten berde bracht toen u gevraagd werd waarom u Irak had verlaten (CGVS 18 november 2015, p.3). Bovendien, zo blijkt uit uw verklaringen, was dit uw eerste aanvaring met de milities en het leger, reden temeer waarom van u kan verwacht worden dit ter sprake te brengen. U nog gevraagd welke milities hierbij betrokken waren, kunt u slechts poneren dat de milities van de overheid in Irak bekend zijn, maar dat u niets meer kunt concretiseren. U komt niet verder dan te stellen dat Asaib Ahl al Haqq en Hezbollah aanwezig zijn (CGVS 18 november 2015, p.5). Dat u dit, wat u toch persoonlijk betreft, niet iets meer kunt concretiseren, wekt bijkomende verbazing op. Vervolgens verwijst u naar een incident in augustus 2014, u zou toen de politie verwittigd en gemeld hebben dat u meende getuige te zijn geweest van het plaatsen van een bembom. U had gehoopt dat de politie discreet te werk zou gaan, maar zowel het leger als de politie zouden met veel machtsvertoon en inzet van middelen naar uw adres zijn gekomen en de straat hebben afgezet. Naar aanleiding hiervan kwamen een aantal uren later gewapende mannen naar uw woonst die ermee dreigden u te doden omdat u een spion was (CGVS 18 november 2015, p.3). Ook dit incident liet u onvermeld ten overstaan van DVZ. U stelt dat uw gehoor bij DVZ in twee delen plaatsvond, in een eerste deel werd u ondervraagd over uw personalia en werd er een check Dublin gedaan, in een tweede gedeelte werd er in grote lijnen gevraagd naar uw verhaal, moest u bondig zijn en mocht u hierover niets meer vertellen (CGVS 18 november 2015, p.5). Toch biedt uw uitleg geen afdoende verschooning voor het niet eerder vermelden van dit incident, u werd immers met de dood bedreigd en durfde niet meer naar uw woning terug te gaan. U zocht en kreeg onderdak bij uw vader in de wijk al-Zaytoun (CGVS 18 november 2015, p.4). Gezien de ernst en de gevolgen van dit incident, niet alleen voor u maar voor uw hele gezin, kan het totaal niet overtuigen dat u hier zelfs niet eens, op spontane wijze, naar zou hebben verwezen.

Bovendien kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst bij het optreden van deze 'gemaskerde mannen'. Mochten ze u er daadwerkelijk van verdenken hen verklikt te hebben bij de autoriteiten waardoor hun operatie was mislukt en u effectief hebben willen doden dan kan het niet overtuigen dat ze in 'Hummers' kwamen, nu niet bepaald onopvallende wagens, en gewoon ten overstaan van de man van uw tante te kennen gaven dat ze u als een spion beschouwden en ze erop uit waren 'uw hoofd af te

hakken' (CGVS 18 november 2015, p.3). Het hoeft geen betoog dat ze toch heel wat omzichtiger en discreter te werk zouden zijn gegaan mochten ze u effectief viseren gezien ze er nu zeker van konden zijn dat u hieromtrent op de hoogte zou worden gebracht en niet meer naar huis zou terugkeren waardoor ze iedere gelegenheid om u te vatten zouden mislopen.

Ook met betrekking tot uw bewering een dreigbrief van IS te hebben ontvangen doet er zich een discrepantie voor. Zo stelt u een vijftal maanden na het incident in augustus 2014 een dreigbrief te hebben ontvangen, met andere woorden in de periode december 2014-januari 2015. Later tijdens het gehoor beweert u dan weer dat deze brief pas op 6 april 2015 onder uw deur werd geschoven. Bovendien linkt u de ontvangst van deze dreigbrief aan het feit dat u hen in augustus 2014 bij de politie had verklikt (CGVS 18 november 2015, p.4, 7). Gezien uit een bovenstaande paragraaf blijkt dat hieraan bezwaarlijk enig geloof kan worden gehecht, kunnen ook uw verklaringen aangaande deze dreigbrief totaal niet overtuigen. Tijdens het gehoor van 20 oktober 2016 liet u uitdrukkelijk optekenen dat uw familieroots uit de provincie Anbar en uw stamnaam Halboosi, verwijzend naar het dorp Halabsa, een dorp dat niet ver afgelegen is van Falluja, wellicht de voornaamste redenen waren waarom men u viseerde en waarom men u meenam tijdens de huiszoeking op 15 mei 2015 (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 15, 16, 67, 91 en 92). U lichtte verder toe dat met de opkomst van IS in de provincie Anbar, er zich veel soennitische vluchtelingen in Bagdad kwamen vestigen. Sjiitische militieleden namen op deze soennitische vluchtelingen wraak (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vraag 84). Nochtans kon dit niet opgaan voor u. Immers op basis van uw identiteitskaart kon duidelijk afgeleid worden dat u in Kharq (Bagdad) was geboren en dat uw identiteitskaart was uitgegeven in Abu Graib (behorend tot de provincie Bagdad) in 2014. Bovendien kon u een huurcontract voorleggen, waarmee u aantoonde dat u wel degelijk daar woonde en niet zomaar het huis illegaal betrok, zoals sommige vluchtelingen deden (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 71, 72, 85). Met andere woorden: u was helemaal niet gevlucht uit de streek rond Falluja en bovendien kon men dit gegeven duidelijk vaststellen aan de hand van de door u voorgelegde identiteitskaart, woonstkaart en het recente huurcontract. Dat uw stamnaam Halboosi echter voldoende reden was om u mee te nemen en te vervolgen, zoals uzelf hierna beweerde (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 73 en 84), kan niet overtuigen. Immers gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er bezwaarlijk nog enig geloof worden gehecht aan het door u beweerde arrestatie van mei 2015, temeer u ten overstaan van DVZ verklaarde dat u kon ontsnappen omdat er een bomauto ontploft was waarna de milities en het leger naar elkaar begonnen te schieten terwijl u op het CGVS verklaarde dat er plots op de twee bewakingsauto's werd geschoten waarna er chaos uitbrak (Vragenlijst p.2; CGVS p.4). Ook deze incoherentie komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Tijdens het gehoor van 20 oktober 2016 liet u ook nog optekenen te hebben vernomen via uw moeder dat de militieleden die u hadden meegenomen, de indruk hadden gekregen dat er een actie op touw was gezet om jullie te bevrijden. Bij deze actie zouden een aantal militieleden om het leven zijn gekomen. Het is echter zeer opmerkelijk dat deze interne informatie door de sjiitische militieleden werd toevertrouwd aan een soennitische vriend van u, die werd ondervraagd over u. U werd hiermee geconfronteerd. U gaf toe dat dit opmerkelijk was, maar u lichtte toe dat de militieleden geen professionele ondervragers zijn. Het zijn eerder straatjongens. U gaf hiermee aan dat het daarom niet verwonderlijk was dat interne informatie werd gelekt (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 103-105). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Vervolgens verklaarde u tijdens het gehoor van 20 oktober 2016 dat uw vader op 7 december 2015 werd meegenomen door militieleden die naar u op zoek waren. Daar ze u niet konden vinden, werd uw vader meegenomen. Later werd uw vader onthoofd teruggevonden door de politie van Ghazlayia (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016 p. 2 en 3). Dat uw vader werd gedood, wordt op zich niet betwist. Echter, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die u voor uw vertrek uit Irak zou hebben gekend, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u na uw vertrek nog werd gezocht en dat uw vader vervolgens, in uw plaats, werd meegenomen. U legde een originele overlijdensakte voor doch deze kan geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Zo dient allereerst te worden opgemerkt dat in Irak documenten heel gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. De bewijswaarde van dit document is dan ook zeer relatief. Dit terzijde, uit de overlijdensakte kan hoogstens worden afgeleid dat uw vader overleed tengevolge onthoofding. Dat zulks geschiedde onder de door u geschetste omstandigheden en omwille van de door u aangehaalde redenen, wordt door voorgelegde overlijdensakte geenszins aangetoond. U legt ook geen enkel ander overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van de omstandigheden en reden voor de moord op uw vader. U verklaarde nochtans dat uw moeder wel degelijk aangifte heeft gedaan van de moord op uw vader, maar zij zou geen bewijs hiervan hebben ontvangen.

U verklaarde niet te weten of er enig proces-verbaal werd opgesteld naar aanleiding van de gewelddadige moord op uw vader (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 31-36). Dit komt allemaal weinig overtuigend over. Ook uw verklaringen in verband met de begrafenis van uw vader doen de wenkbrauwen fronsen. U lichtte namelijk toe dat uw vader werd begraven in de sjiitische stad Najaf, dit om aan zijn uitdrukkelijke wens tegemoet te komen. U werd erop gewezen dat dit wel zeer opmerkelijk is, gelet op het feit dat net jullie soennitische strekking oorzaak is geweest, althans volgens uw verklaringen, van al jullie problemen. U verklaarde dat uw vader een oudere man was en dat hij alle sektarische problemen wilde negeren. Door zich als soenniet in een sjiitische stad te laten begraven, wilde hij in die zin een statement doen. Echter in de context van het sektarische geweld in Irak, een context die u uitdrukkelijk aanhaalt als oorzaak van uw problemen, is het weinig aannemelijk dat jullie aan deze wens van uw vader - mocht deze werkelijk geuit zijn geweest- tegemoet zouden zijn gekomen, temeer daar dit tot gevolg zou gehad hebben dat jullie niet aanwezig konden zijn op de begrafenis en ook dat jullie later zijn graf niet zouden kunnen bezoeken (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 39, 40, 51-53). Dat jullie uw vader zouden begraven hebben in sjiitische grond nadat hij door een sjiitische militie werd gedood, mag ook ten zeerste verbazen. Tot slot liet u nog optekenen dat, na het overlijden van uw vader, één of andere instantie op uw werk naar u zou zijn komen informeren. U zou via uw voormalige directeur hebben vernomen dat er een brief was aangekomen op uw werk. U kon hierover evenwel geen verdere informatie geven (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 106-110). Begin november 2016 liet u per brief aan het CGVS weten dat u wel nog contact heeft gehad met uw directeur, maar dat deze laatste u de brief niet kon bezorgen. Hij gaf hiervoor als reden op dat zijn overste een racist is en ook dat hijzelf al was bedreigd geweest door de milities (zie brief toegevoegd aan het administratief dossier). Wat er ook van zij, uw verklaringen blijken erg vaag te zijn en klaarblijkelijk kan u deze op geen enkele wijze staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Dit overtuigt niet.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kunnen uw asielmotieven niet overtuigen en kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart, deze van uw echtgenote en uw kinderen en van uw vader, één pagina van de paspoorten van uw echtgenote, kinderen en uzelf, nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw vader, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw rantsoenkaart, verkiezingskaart, bewonerskaart en werkkaart. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en uw tewerkstelling, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Aan de door u neergelegde dreigbrief en klachtneerlegging kan er gezien bovenstaande observaties geen geloof worden gehecht daar dergelijke stukken slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Daarenboven blijken Iraakse documenten heel gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als erbuiten, verkrijgbaar te zijn. Wat betreft het attest ter ondersteuning van uw bewering rugklachten te hebben, dient opgemerkt dat dit gegeven op zich niet door het CGVS wordt betwist doch zoals al in een bovenstaande paragraaf werd opgemerkt kan er geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden waarin u beweert u rugletsel(s) te hebben opgelopen. U legde ook nog een memorystick voor met daarop beelden die in abu Graib werden opgenomen. Deze beelden hebben evenwel geen betrekking op uw persoonlijke problemen, maar geven enkel een indruk van de algemene onveilige situatie in Abu Graib anno 2014.

Voor de RvV legde u bijkomend nog volgende stukken voor: een kopie van een brief van het politiecommissariaat van Abou Ghraib aan de onderzoeksrechter van het tribunaal van Abou Graib en de vertaling, een kopie van een proces-verbaal van het politiecommissariaat van Al-Ghazalia van 15/2/2015 en de vertaling, een kopie van een brief van het politiecommissariaat van Abou Ghraib aan de onderzoeksrechter van het tribunaal van Abou Ghraib van 10/02/2015 en de vertaling, een kopie van een brief van het politiecommissariaat van al Ghazalia van 15/2/2015 aan de onderzoeksrechter van het tribunaal van Al-Ghazalia en de vertaling, een kopie van een verzoekschrift aan de onderzoeksrechter van het tribunaal van Abou Ghraib en de vertaling, een kopie van een document tot opening van een proces-verbaal van het politiecommissariaat van Abou Ghraib van 8/12/2015 en de vertaling, een kopie van een verzoek tot informatie van het Irakese ministerie voor binnenlandse zaken van 12/01/2016 aan de firma voor melkproducten van Abou Ghraib, een kopie van een proces-verbaal in verband met een lijk van het politiecommissariaat van Al-Ghazalia van 15/12/2015 en de vertaling, een kopie van een medisch verslag van dokter M.S.T. van 15/12/2015 en de vertaling, een kopie van een brief van het politiecommissariaat van Al-Ghazalia aan de onderzoeksrechter van het tribunaal van Al-Kharkh van 21/12/2015 en de vertaling, een kopie van een verklaring van N.K.A. bij de onderzoekrechtbank van Al-

Khark en de vertaling, een kopie van een verklaring van J.M.C. bij de onderzoeksrechter van Al-Khark van 21/12/2015 en de vertaling. Deze bijkomende stukken tezamen in verband met de klachten die uw familieleden hebben ingediend naar aanleiding van het overlijden van uw vader en de eerder door u voorgelegde overlijdensakte van uw vader bevestigen diens overlijden. Dit staat hier evenwel niet ter discussie. Behoudens de eenzijdige verklaringen van uw familieleden in de klachtneerleggingen is er echter geen enkel objectief element dat erop wijst dat de onthoofding van uw vader, die zeven maanden na uw vertrek uit Irak zou hebben plaatsgevonden, in verband zou kunnen worden gebracht met uw asielrelaas.

Voor de RvV legde u ook nog een psy-attest voor: "rapport circonstancié" van de psycholoog en de psychiater van de vzw 'd'ici et d'ailleurs' van 18 april 2018. Hieruit blijkt dat u vanaf januari 2017, na het ontvangen van uw negatieve beslissing van het CGVS (26/12/2016), wordt opgevolgd in het kader van een PTSD met symptomen zoals slapeloosheid, nachtmerries, lusteloosheid en droefenis. Uit dit verslag kan echter niet worden opgemaakt dat u niet bij machte zou zijn om deugdelijke verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in uw land van herkomst. Bijgevolg doet dit verslag geen afbreuk aan het adequaat karakter van de hierboven vermelde overwegingen.

Bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg

verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad stad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen zijn werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl/>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheidsincidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten dat in de provincie plaatsvond en kan worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor

kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers.

Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar het arrest van de RvV van 31 augustus 2018 (nr. 208 526) waarbij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d.23/12/2016 vernietigd werd, dient heden te worden vastgesteld dat uit de actuele informatie blijkt dat er geen elementen voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat de veiligheidssituatie in Abu Ghraib op het gebied van typologie of intensiteit van het geweld significant verschillend zou zijn van deze in de rest van de provincie Bagdad, zeker niet in die mate dat deze voor wat betreft een toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) Vw. een andere beoordeling zou wettigen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat bij het opstellen van de voormelde landeninformatie onderzoek werd gedaan naar de veiligheidssituatie in de gehele provincie Bagdad, en dat voor zover de veiligheidssituatie in een specifieke plaats significant zou afwijken van de algemene veiligheidssituatie in de provincie, dit aan bod zou komen in deze informatie. Gelet op het voorgaande, en gezien het lage aantal incidenten en burgerslachtoffers ten gevolge willekeurig geweld in de provincie Bagdad, kan aldus niet worden besloten dat u als burger van Abu Ghraib een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) Vw. zou lopen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Wat betreft het psy-atteest van 18 april 2018 (supra) waaruit blijkt dat u sinds januari 2017 wordt opgevolgd in het kader van een PTSD met symptomen zoals slapeloosheid, nachtmerries, lusteloosheid en droefenis, moet worden vastgesteld dat nergens concreet uit blijkt dat uw mentale gezondheid dermate precair is of dermate beschadigd dat u in vergelijking met andere burgers in uw regio van herkomst over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van u omwille van uw mentale gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat moet aangenomen worden dat u in vergelijking met andere burgers een hoger risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op "[a]ppreciaciefout en schending van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen".

Verzoeker wijst vooreerst op het gebrek aan zorgvuldigheid daar hij niet gehoord werd door het CGVS sinds oktober 2016 en stelt hieromtrent het volgende:

"Verzoeker betreurt het feit dat hij door verwerende partij, na al die jaren, niet gehoord werd en dat er vervolgens geen zorgvuldige en voldoende onderzoek van zijn asielaanvraag werd gedaan.

Hoe dat tegenpartij tot de conclusie komt dat verzoeker geen actuele persoonlijke omstandigheden kan inroepen die het bewijs zou leveren dat hij specifiek geraakt zou worden in het kader van een willekeurig geweld te Bagdad, of nog dat verzoeker actueel geen aanspraken kan maken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, is onbegrijpend.

Verwerende partij heeft bijna twee jaren de tijd gehad om zijn nieuwe beslissing te nemen. Doch, heeft het de keuze gedaan om verzoeker niet opnieuw te horen alhoewel het moest overwegen als verzoeker "persoonlijke omstandigheden" heeft om slachtoffer te worden van willekeurig geweld omwille van de situatie in Abu Ghraib. Zonder verzoeker te horen kan verwerende partij ook geen grondige, volledige en voldoende analyse doen van dergelijke omstandigheden."

Verder haalt verzoeker nieuwe elementen aan en zet hij hieromtrent het volgende uiteen:

"Verzoekers' echtgenote en kinderen werden in maart 2018 erkend als vluchteling door het UNHCR in Turkije, waar ze verblijven sinds hun vlucht uit hun land (stukken 3 tot 6).

Dit element is van fundamenteel belang om de nood tot internationale bescherming van verzoeker te onderzoeken.

Het feit dat verzoekers' familie erkend werd als vluchteling is een sterke aanwijzing dat verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Dit had verzoeker kunnen voorstellen gedurende een gehoor, maar, zoals hierboven aangehaald, hij werd niet opnieuw opgeroepen."

Verzoeker verwijst naar zijn profiel en betoogt dienaangaande als volgt:

"Verzoekers' vader is afkomstig uit Falluja. Hij werkte in een bedrijf dat behoort tot de Ministerie van industrie, waar verzoeker ook werkte als boekhouder. De bestreden beslissing en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31.08.2019 stellen duidelijk dat verzoekers identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en tewerkstelling niet ter discussie staan.

Met de opkomst van IS in de provincie Anbar, veel soennitische vluchtelingen kwamen zich vestigen in Bagdad. De sjiitische militieleden nemen wraak op die soennitische vluchtelingen, die vaak vervolgd worden in Bagdad.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn soennitische strekking en omwille van zijn behoren tot een bepaald sociaal groep (mensen uit Fallujah). Dit is ook bepalend voor de nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker gezien hij meer risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn omwille van zijn specifiek profiel.

Daarenboven werd verzoekers vader vermoord, wat ook niet betwist wordt door het CGVS, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest n° 208.526 van 31 augustus 2018. Dit wijst erop dat verzoekers familie bijzonder geïsoleerd wordt door milities in Bagdad.

De bestreden beslissing stelt evenwel dat er geschreven staat op verzoekers identiteitskaart dat hij in Kharq (Bagdad) geboren is en dat zijn identiteitskaart in Abu Ghraib werd uitgegeven in 2014. Daarenboven had verzoeker een huurcontract. De bestreden beslissing oordeelt dat op basis van deze elementen het duidelijk had moeten zijn voor iedereen dat verzoeker niet gevlucht is uit Falluja, ondanks zijn naam en zijn familie.

Er moet echter benadrukt worden dat de sjiitische milities geen onderzoek doen van iemands identiteitskaart alvorens te beslissen om hem te vervolgen. Daarenboven was Abu Ghraib nog deel van Anbar toen verzoeker geboren is. Verzoekers stamnaam geeft de indruk dat hij afkomstig is uit provincie Anbar, wat voldoende is voor de milities om hem problemen te veroorzaken.

Wat het huurcontract betreft heeft verzoeker hem pas kunnen geven net voor dat hij opgepakt werd. Verzoeker verklaarde dat iedereen zijn huurcontract moest tonen aan de milities en de politie als ze een huis binnenvielen om uit te leggen waarom je daar aanwezig bent (CGVS 1, bl. 4).

Als je geen huurcontract kan tonen, kan je in de problemen komen gezien je vermoedt wordt je te schuilen of dergelijke. Als je wel een huurcontract kan tonen betekent het echter niet dat je geen probleem meer kan krijgen.

Zoals verzoeker het aanhaalde op het CGVS zijn de milities geen professionele instanties, maar vaak bende jongeren die handelen op basis van heel weinig informatie. Ze handelen niet altijd rationeel, waardoor verzoekers problemen wel geloofwaardig zijn.

De bestreden beslissing stelt vervolgens dat verzoekers stamnaam niet voldoende is om gevisieerd te worden in Bagdad omwille van het feit dat er geen geloof werd gehecht aan de vervolgingsfeiten aangehaald door verzoeker. De bestreden beslissing baseert zich dus op geen enkel objectief element om te oordelen dat verzoeker niet gevisieerd zou kunnen zijn omwille van zijn profiel en zijn stamnaam. Er wordt hieronder aangetoond waarom de analyse van de bestreden beslissing omtrent de problemen van verzoeker niet gevolgd kan worden. Er moet bijgevolg ook geloof worden gehecht aan de kwetsbaarheid van verzoeker omwille van zijn stamnaam, zijn herkomst en zijn soennitische strekking.

De vrees voor vervolgingen, en het risico op ernstige schaden, dienen onderzocht te worden rekening houdend met het profiel van de verzoekende partij. Door deze elementen niet dienstig te onderzoeken heeft de bestreden beslissing geen afdoende analyse gemaakt van de nood aan bescherming van verzoeker.

In het arrest van Uw Raad nr 162 141 van 16.02.2016, betreffende een andere asielzoeker, kwam Uw Raad tot de conclusie dat het CGVS geen passende analyse had gevoerd, rekening houdend met het (volledig) profiel van de betrokkene.

[...]

Verzoekers profiel werd hierboven benadrukt. Rekening houdend met de algemene situatie in Bagdad en in Abu Ghraib, dient vastgesteld te worden dat met zulk profiel, verzoeker in aanmerking moet komen voor internationale bescherming.”.

Betreffende het gegeven dat verzoeker één incident van januari 2012 en één incident van augustus 2014 niet vermeld heeft bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken, betoogt verzoeker als volgt:

“In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is het hoogst aannemelijk dat hij bij DVZ verzoeker de gelegenheid niet kreeg om alle belangrijke elementen van zijn verhaal uit te leggen. Er werd hem gevraagd om zich tot de meeste recente gebeurtenissen te beperken, en de tolk liet hem weten dat hij over de andere gebeurtenissen, en over een reeks andere “secundaire” elementen, zou kunnen praten voor het CGVS. Verzoeker wist niet dat hij een grondig en volledig overzicht van alle gebeurtenissen die hij meemaakte in de laatste jaren moest afleggen. Hij werd misleid door de tolk. Hij was er niet bijgestaan door een raadsman. Er kan aan dit gehoor geen doorslaggevend belang gehecht worden, in tegenstelling tot wat het CGVS doet. Verzoekers recht op een eerlijke administratieve procedure werd geschonden daar hij niet op een afdoende manier werd ingelicht omtrent wat van hem verwacht werd bij DYZ, hij werd zelfs misleid.

Verzoeker had daarenboven duidelijk gemaakt gedurende zijn gehoor op het CGVS dat hij niet alles had mogen vertellen:

[...]

Dit is een overtuigende verklaring, die spontaan door verzoeker geleverd werd, over de redenen waarvoor verzoeker niet alle evenementen verteld heeft maar zich beperkt heeft tot de grote lijnen waarom hij gevlucht is van Irak. Het evenement van 2012 is duidelijk niet de reden waarom verzoeker het land heeft verlaten gezien hij pas vier jaar later vertrokken is. Men kan hem dus niet verwijten om het niet onmiddellijk te hebben verteld.

Daarenboven vertelde verzoeker het evenement van 2 januari 2012 op een heel gedetailleerde en overtuigende manier verteld:

[...]

Hetzelfde geldt voor het evenement van augustus 2014.”.

Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker niet weet welke milities betrokken waren bij het incident van januari 2012, wijst verzoeker op zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij veronderstelde dat het om Asaib Ahl Haq ging, maar er niet zeker van kon zijn gezien militieleden geen logos dragen op hun kleren. Verzoeker benadrukt dat hij alles op een heel doorleefde manier heeft verteld en verwijst naar zijn verklaringen. Verzoeker meent dat hij details geeft “die geen cliché details zijn maar blijf geven van de echtheid van de situatie, hij vertelt hoe hij de evenementen heeft ondergaan...”.

Aangaande het gegeven dat het CGVS niet geloofwaardig vindt dat gewapende mannen met hummers naar verzoekers huis gekomen zijn om hem te doden of hem te bedreigen, meent verzoeker dat het

CGVS zijn beslissing motiveert op basis van subjectieve beschouwingen omtrent hoe ISIS-leden tewerk gaan. Verzoeker herhaalt dat de gebeurtenissen plaats hebben gevonden op de manier die hij bij het CGVS vertelde.

Wat betreft de dreigbrief van IS bevestigt verzoeker dat de brief op 6 april 2015 onder zijn deur werd geschoven en ontkent hij dat hij december-januari 2015 heeft aangeduid. Hij meent dat dit te wijten is aan een misverstand en vermoedt dat deze brief pas op 6 april 2015 onder zijn deur werd geschoven, en niet eerder, omdat hij in de tussentijd verhuisd was.

Omtrent zijn ontsnapping verduidelijkt verzoeker dat hij verklaarde dat hij geblinddoekt was toen hij een ontploffing hoorde en dat hij niet precies weet wat er toen ontplofte of wat er geraakt werd. Verzoeker stelt dat hij twee wagens van hen in een glimp heeft gezien, maar dat hij niet precies weet of deze voertuigen betrokken of geraakt werden, nu hij zijn aandacht aan zijn vlucht besteedde. Hij wijst op zijn verklaringen bij de DVZ en stelt dat hij zowel bij de DVZ als op het CGVS verklaard heeft dat hij gevlucht is naar aanleiding van het schieten. Gezien de omstandigheden en het feit dat verzoeker toen niet bezig was met trachten te onthouden wat er aan de hand was, maar enkel met het vluchten, kan er volgens verzoeker geen sprake zijn van tegenstrijdigheid.

Waar het CGVS het niet geloofwaardig vindt dat een sjiitische militie interne informatie zou toevertrouwen aan een soennitische vriend van verzoeker, stelt verzoeker het volgende: *“Opnieuw benadrukt verzoeker dat de milities geen professionele politie is. Sommige militieleden zijn jonge mannen die hun macht willen tonen, maar dat onder meer bestaat uit het hebben van geheime informatie. Het is dus geenszins ongeloofwaardig dat een militielid stier heeft willen doen met een soennitische vriend van verzoeker, ook al was het misschien strategisch niet de beste keuze.”*

Verzoeker stelt vast dat het CGVS niet betwist dat zijn vader gedood werd, maar niet gelooft dat deze gelinkt is aan verzoekers problemen, gezien het CGVS geen geloof hecht aan verzoekers problemen en verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van de omstandigheden waarin de dood gebeurde, met uitzondering van de onthoofding die vermeld wordt op de overlijdensakte. Dienaangaande merkt verzoeker het volgende op:

“Er moet benadrukt worden dat het doden van verzoekers’ vader een cruciaal element is in het onderzoeken van de vrees voor vervolging van verzoeker. Deze dood wordt niet betwist, noch dat hij onthoofd werd. Er moet dus op zijn minst worden geoordeeld door het CGVS dat de familie van verzoeker bijzonder geïsoleerd wordt. Het feit dat de omstandigheden van de dood niet gekend zijn kan niet aan verzoeker worden verweten : hij heeft coherente documenten en verklaringen daaromtrent afgeleefd. Het bewijzen van de omstandigheden van een dood is zeer moeilijk. Het is duidelijk dat de dood van verzoekers’ vader met geweld is gebeurd : het onthoofden is geen gewone dood en het geweld dat klaarblijkelijk de dood van verzoekers’ vader omcirkeld moet als een serieuze aanwijzing worden genomen van de risico’s op het lopen van vervolgingen of ernstige schade van verzoeker. Des te meer, de klachten ingediend door verzoekers’ familie na de dood van verzoekers’ vader bewijzen het feit dat de omstandigheden van zijn dood niet “gewoon” zijn. Deze klachten zijn niet enkel “eenzijdige verklaringen” van familieleden omdat andere actoren gevolg gegeven hebben aan deze klachten : brieven van de politie zelf en een verzoek tot informatie van de Iraakse ministerie voor binnenlandse zaken. Er werd dus gevolg gegeven aan de klachten van verzoekers’ familieleden en de neergelegde documenten beperken tot “eenzijdige verklaringen” is duidelijk strijdig met de auteurs van de documenten. De onthoofding van verzoekers’ vader vond plaats in een wraakcontext omwille van verzoekers’ vervolgingen. De bestreden beslissing legt dit element echter aan de kant neer. Dit is echter een duidelijke aanwijzing van de werkelijkheid van verzoekers problemen.”

Waar het CGVS het niet aannemelijk vindt dat verzoekers vader begraven zou zijn in een sjiitische begraafplaats omdat het zijn laatste wens was, terwijl het sektarisch geweld de oorzaak van verzoekers problemen was, betoogt verzoeker dat dergelijke verklaringen, die anekdotisch en op het eerste gezicht verrassend zijn, niet door verzoeker kunnen zijn *“uitgevonden”*. Verzoeker benadrukt hoe belangrijk het was voor zijn vader om geen onderscheid te maken tussen de verschillende strekkingen van islam. Hij stelt dat zijn vader daar heel veel over praatte met vrienden, en om te bewijzen dat hij bereid was tot alles heeft hij, voor zijn vrienden, laten opnemen in zijn testament dat hij begaven zou zijn in een sjiitische plaats. Verzoeker wijst erop dat het in Irak niet mogelijk is om de laatste wil van een overledene te negeren, waardoor de familie zich daar niet tegen verzet heeft.

Omtrent de brief die aangekomen is op verzoekers werk stelt verzoeker deze te hebben gevraagd aan zijn baas, maar die baas heeft zelf ook een baas, die sjiit is en niet akkoord gaat met het doorsturen

van het document. Hij heeft uitgelegd op het CGVS dat hij zou proberen om hem te verkrijgen, maar het is hem nog altijd niet gelukt. De verklaringen van verzoeker en de onmogelijkheid om de documenten te verkrijgen zijn plausibel.

Over het medisch attest stelt verzoeker het volgende:

“Verzoeker heeft gedetailleerd uitgelegd hoe die letsels ontstaan zijn (CGVS 1, bl. 3). Zoals hierboven aangetoond is het feit dat verzoeker het evenement niet vermeld heeft bij DVZ niet voldoende om te oordelen dat verzoeker het verzonnen zou hebben. Verzoeker heeft zijn marteling op een geloofwaardige manier verteld en staat het met medische stukken. Het moet dus als geloofwaardig worden beschouwd.

De motivering van de beslissing is dus zeker niet afdoende om verzoekers relaas onaannemelijk te achten. Verzoeker heeft doorleefde, spontane en gedetailleerde verklaringen afgelegd, die bovendien gestaafd worden door verschillende individuele stukken, alsook algemene informatie.

Verzoeker vreest ISIS-leden die hem als een verrader/spion beschouwen en die hem hebben bedreigd. Hij werd ook duidelijk bedreigd door leden van sjitische militieën. Zijn profiel als lid van een stam afkomstig uit Anbar maakt het nog erger.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van vervolgingsakten, en er bestaan geen goede redenen om aan te nemen dat deze zich niet meer zullen voordoen. Artikel 48/7 dient ook toegepast te worden.

De mensen die verzoeker vervolgen doen dit voor redenen die te maken hebben met hun geloven en politieke overtuigingen, alsook met verzoekers origine en strekking.”.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus ontwikkelt verzoeker het middel als volgt:

“2.5.1 Gebrek aan zorgvuldigheid en gebrek aan de aanbevolen aanvullende onderzoeksmaatregelen van het arrest dd. 31.08.2018

Verzoeker is afkomstig uit Abu Ghraib en heeft daar heel zijn leven geleefd. Abu Ghraib bevindt zich tussen Bagdad en Fallujah. Het is in de provincie van Bagdad waardoor de veiligheidssituatie voor Bagdad werd onderzocht door het CGVS.

Hierbij moet niet worden vergeten dat Abu Ghraib zich buiten Bagdad stad bevindt. Tot 1992 behoorde Abu Ghraib tot de provincie van Anbar. Google map situeert Abu Ghraib nog in de provincie Anbar. Er moet niet vergeten worden dat IS bijna volledige controle had over een groot deel van de provincie Anbar (COI Focus 23 juni 2016, bl. 5). De veiligheidssituatie die er heerst wordt dus eveneens ernstig beïnvloed door de evenementen in Fallujah en kan niet gewoon worden gekoppeld aan de algemene situatie van Bagdad.

De situatie is duidelijk verschillend is de “gordel” en in de buitengebieden van Bagdad en dit wordt onderlijnt in de documenten waarop het CGVS zijn analyse baseert :

[...]

Er blijkt duidelijk uit deze uittreksels dat de veiligheidssituatie telkens erger is in Abu Ghraib dan in de hoofdstad zelf. Waar het COI Focus de situatie relateert voor de hoofdstad geldt dit dus niet voor Abu Ghraib, waar verzoeker vandaan afkomstig is. Het is dus essentieel om de analyse van de veiligheidssituatie in Abu Ghraib te onderscheiden van die van Bagdad stad, wat niet gedaan wordt.

Dit is ook wat Uw Raad vaststelde in het arrest n°208.526 van 31 augustus 2018 in de punten 2.5.22 tot 2.5.26 :

[...]

Er moet worden vastgesteld dat na bijna twee jaren na het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen, het CGVS nog een analyse voert van de situatie in Bagdad en in één zin, een verwijzing doet naar de situatie in Abu Ghraib waarvan liet geweld op het gebied van typologie of intensiteit niet significant verschillend zou zijn van deze in de rest van de provincie Bagdad, vooraleer te concluderen dat verzoeker “laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen te maken hebben met zijn persoonlijk omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad”.

Het is duidelijk dat verwerende partij zijn voeten veegt op de vaststellingen van Uw Raad daar er, opnieuw, geen analyse wordt gemaakt van de situatie in Abu Ghraib. Er wordt enkel verwezen naar “actuele informatie”, zonder verwijzing naar een concrete referentie.

Het is nochtans essentieel om de analyse van de veiligheidssituatie in Abu Ghraib te onderscheiden van die van Bagdad stad, wat het CGVS op geen enkel moment grondig heeft gedaan. In tegendeel beschrijft de bestreden beslissing enkel de situatie in de hoofdstad en concludeert ook ten aanzien van Bagdad.

De situatie in Abu Ghraib is ernstiger dan deze in Bagdad en aangezien verzoekers 'profiel, heeft verzoeker bewezen dat hij omwille van persoonlijke redenen, specifiek geraakt zou worden.

De bestreden beslissing werd niet zorgvuldig opgesteld daar er nog geen informatie geleverd word over de specifieke situatie van Abu Ghraib die zich situeert in de "gordel" van Bagdad (+/- 50km).

2.5.2 Gewapend conflict in de regio en persoonlijke omstandigheden

In 2017, in twee arresten sprak de Algemene Vergadering van Uw Raad zich uit over de beoordeling van het klimaat van geweld dat heerst in Bagdad. De Algemene Vergadering overwoog dat het geweldsklimaat in Bagdad het gevolg is van een intern gewapend conflict en tot op zekere hoogte alle burgers zonder onderscheid kan treffen. De mate van het geweld is echter niet dermate hoog dat het voor elke burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een ernstige bedreiging vormt.

Het enkele gegeven dat een asielzoeker afkomstig is uit Bagdad volstaat dus niet om internationale bescherming te verlenen. Er dient individueel te worden onderzocht of de asielzoeker omwille van persoonlijke omstandigheden, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het geweld dat zich in Bagdad voordoet. Dit is het geval indien de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij rechtstreeks door de plegers van dit geweld wordt geviséerd, waardoor hij desgevallend in aanmerking kan komen om als vluchteling te worden erkend in de zin van het Verdrag van Genève. De Raad benadrukt dat dit ook het geval kan zijn wanneer de asielzoeker door de plegers van het geweld niet als een rechtstreeks doelwit wordt beschouwd, maar wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat hij een hoger risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict. (RvV 20 november 2017, nr. 195 227 en nr. 195 228).

In maart 2018, stelde Uw Raad vast dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld door de sjitische milities. In dit arrest verwees Uw Raad naar de hierboven vermelde rechtspraak van de Algemene Vergadering en heeft aangegeven dat bepaalde persoonlijke omstandigheden kunnen aanleiding geven tot een verhoogd risico, zelfs wanneer dit geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (RvV 29 maart 2018, nr. 201 900).

Het CG VS erkent in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in Bagdad in constante evolutie is en dat de subsidiaire bescherming erkent kan worden wanneer de aanvrager aantoonst dat hij specifiek geraakt kan worden. Dergelijk bewijs wordt geleverd via het profiel van verzoeker, zoals beschreven in punt 2.2. van huidig verzoekschrift.

Er wordt inderdaad niet betwist dat verzoeker Soenniet is, waardoor hij significant meer risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Soennieten blijven een bijzonder kwetsbare gemeenschap in Bagdad en lopen een groter risico op vervolging:

[...]

Gezien de algemene veiligheidssituatie in Abu Ghraib, gekenmerkt door een hoog niveau van willekeurig geweld, zoals hieronder beschreven, en het feit dat verzoeker tot de Soennitische minderheid behoort, waardoor hij significant meer risico loopt dan anderen om het slachtoffer te worden van geweld, is het duidelijk dat verzoeker in aanmerking moet komen voor een internationale bescherming."

Ter conclusie stelt verzoeker het volgende:

"De analyse van het CGVS houdt geen rekening met essentiële elementen die de situatie kenmerken in Abu Ghraib en zich vervolgens distantieert van Bagdad. Men moet ook vaststellen dat de conclusie van de bestreden beslissing moeilijk te verenigen is met de inhoud van het de EASO rapport van 2019.

Rekening houdend met het specifiek profiel van verzoeker, en de niet betwiste recente onthoofding van verzoekers vader, moet ten laatste geoordeeld worden dat hij meer risico loopt om het slachtoffer te zijn van onmenselijke en denigrerende behandeling door zijn loutere aanwezigheid in Abu Ghraib dan de gemiddelde inwoner. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de specifieke kenmerken van verzoeker."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- "3. Attest UNHCR van M.;*
- 4. Attest UNHCR van Mo.;*
- 5. Attest UNHCR van Rah.;*
- 6. Attest UNHCR van Rai."*

2.3. Bij aanvullende nota van 8 januari 2021 brengt verweerder een update van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad ter kennis die gebaseerd is op volgende documenten (middels URL's):

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

Beoordeling

3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

De opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De Raad oordeelde bij arrest nr. 208526 van 31 augustus 2018 dat niet kon aangenomen worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en dat verzoeker evenmin aantoonde in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat tegen de motieven van de bestreden beslissing van 26 december 2016 – die in de bestreden beslissing van 22 juni 2020 werden geciteerd en hernomen.

Deze motieven werden reeds in beroep aangevochten en door de Raad beoordeeld bij voormeld arrest van 31 augustus 2018, hetgeen als volgt luidde:

“2.5.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk zijn. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker aanvankelijk bij de DVZ gewag maakte van een dreigbrief in 2014, een dreigbrief in 2015 en een incident waarbij hij naar een plein zou zijn meegenomen dat direct aan zijn vertrek uit Irak voorafging. Ter gelegenheid van zijn interview op het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker een zware mishandeling door het leger en de milities naar aanleiding van een explosie in 2012 en een incident in augustus 2014 toen hij getuige was van de plaatsing van een berm bom en de politie verwittigde, waarna hij bedreigd werd door gewapende ‘gemaskerde mannen’. Volgens de commissaris-generaal slaagt verzoeker er niet in een afdoende verschuiving te bieden voor het feit dat hij deze ernstige incidenten bij de DVZ onvermeld liet.

Vervolgens worden in de bestreden beslissing vraagtekens geplaatst bij de gang van zaken ten tijde van de bedreiging door de gemaskerde mannen, die erg weinig discretie aan de dag legden toen ze ten aanzien van de man van verzoekers tante verklaarden dat zij verzoekers hoofd zouden afhakken omdat ze hem als een spion beschouwden. Bijgevolg worden deze vervolgingsfeiten ongeloofwaardig geacht.

De commissaris-generaal verwijst ook naar uiteenlopende verklaringen van verzoeker betreffende het moment waarop hij de dreigbrief van IS zou hebben ontvangen, dat hij aanvankelijk in augustus 2014 en later in december 2014/januari 2015 situeert. Tevens wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker deze dreigbrief linkt aan de ongeloofwaardig bevonden ‘verklikking’ van augustus 2014.

De commissaris-generaal stipt aan dat de vrees die verzoeker koppelt aan de ‘roots’ van zijn familie uit Falluja in Anbar en zijn stamnaam als voornaamste oorzaak van de huiszoeking op 15 mei 2015, niet aanvaard kunnen worden aangezien uit de stukken blijkt dat verzoeker geboren is in al Karkh in Bagdad en op grond van een huurcontract woonachtig was in Abu Ghraib, zodat duidelijk was dat hij geen soennitische vluchteling uit al Anbar was. Bovendien liepen verzoekers verklaringen over de precieze gebeurtenissen die aan zijn ontsnapping na zijn arrestatie van mei 2015 voorafgingen uiteen, waardoor de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis op de helling komt te staan.

Verzoeker had blijkbaar ook nog verklaard dat hij via zijn moeder had vernomen dat de militieleden die hem hadden meegenomen de indruk hadden gekregen dat er een actie op touw werd gezet om hem te bevrijden, waarbij een aantal militieleden zouden zijn omgekomen. De commissaris-generaal oppert in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat deze interne informatie van de milities zou zijn gelekt.

Naaraanleidingvande verklaringvan verzoekerdat zijn vaderop7december 2015 zouzijn meegenomen door militieleden en later onthoofd werd teruggevonden door de politie van Ghazaliya, wordt in de beslissing gesteld dat het feit dat verzoekers vader werd gedood, niet wordt betwist, maar dat de omstandigheden waarin en de reden waarom zijn vader zou zijn vermoord, niet aannemelijk worden geacht. De verklaring van verzoeker dat zijn vader bij wege van statement in de sjiiitische stad Najaf zou zijn begraven, wordt door de commissaris-generaal weinig geloofwaardig geacht. Ook het gegeven dat één of andere instantie na het overlijden van zijn vader een brief zou zijn aangekomen op verzoekers

werk en dat één of andere instantie naar hem zou zijn komen informeren, wordt weinig geloofwaardig geacht.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten merkt de commissaris-generaal op dat deze betrekking hebben op zijn identiteit, familiesamenstelling en tewerkstelling, die niet ter discussie staan. Naar aanleiding van de neergelegde dreigbrief, de klachtneerlegging en de overlijdensakte van verzoekers vader, wordt gesteld dat deze stukken slechts bewijswaarde hebben in het kader van een geloofwaardig relaas. Bovendien wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat Iraakse documenten tegen betaling verkrijgbaar zijn. De commissaris-generaal betwist niet dat uit de medische stukken blijkt dat verzoeker rugklachten heeft, maar hecht geen geloof aan de omstandigheden waarin deze zouden zijn opgelopen. De memorystick met videobeelden bieden enkel een zicht op de onveilige situatie in Abu Ghraib anno 2014.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3, §1 wordt bepaald dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat ontheemde soennieten uit al Anbar specifiek geïdende worden door de sjiiitische milities, meer dan ingezetenen (Aanvullende nota CGVS, "COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 34). Om aan het risicoprofiel te voldoen, volstaat het dus niet om aan te tonen dat men op basis van zijn stamnaam historische bindingen zou hebben met de provincie al Anbar, maar dient men ook aannemelijk te maken dat men als 'ontheemde' kan worden beschouwd. Uit de neergelegde stukken en de informatie uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een soennitische Arabier is die geboren is in het al Karkh-district in Bagdad en steeds in Abu Ghraib heeft gewoond. Verzoeker was in het bezit van een bewonerskaart en een huurcontract (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 68-74; AD, stuk 11, documenten, 1ste pagina paspoort, identiteitskaart, bewonerskaart) en was er tewerkgesteld in een bedrijf voor productie van zuivelproducten (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 2).

2.5.7. De Raad besluit dat op grond van voormelde gegevens verzoeker onmogelijk kan worden beschouwd als een soennitische vluchteling of IDP die afkomstig is uit Falluja in al Anbar, zoals hij wil laten uitschijnen. De huidige bewering van verzoeker in zijn middel dat de sjiiitische milities geen onderzoek doorvoeren van de identiteitskaart, staat haaks op zijn eerdere verklaring. Tijdens zijn gehoor had verzoeker immers te kennen gegeven dat hij louter omwille van zijn identiteitskaart, waarop de stamnaam H. figureert, zou zijn gearresteerd (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vraag

68). Uit de verklaringen van verzoeker bleek ook dat hij in de periode 2006-2007, toen het sektarisch geweld een hoogtepunt kende, de checkpoints probleemloos kon passeren dankzij de kaart van het werk omdat hij werd beschouwd als een medewerker bij de overheid (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 7). Het wordt niet aannemelijk geacht dat verzoeker louter omwille van de stamnaam zou worden onderworpen aan gewelddadige arrestaties. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat soennitische IDP's uit al Anbar specifiek worden gevisieerd, maar uit deze informatie blijkt niet dat het loutere feit drager te zijn van een stamnaam die een geografische verwijzing naar de provincie al Anbar inhoudt, aanleiding zou moeten geven tot het verlenen van internationale bescherming. Ook in de informatie die verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-23), wordt dit nergens bevestigd.

2.5.8. Met betrekking tot de incidenten van 2012 en 2014, merkt de Raad op dat verzoeker deze belangrijke elementen uit zijn vluchtrelaas niet had meegedeeld bij zijn eerste gehoor in september 2015. Uit de initiële verklaringen van verzoeker blijkt dat verzoeker aangaf dat hij enkel per brief (in augustus 2014 en in 2015) werd bedreigd door IS en door de milities (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 5). Ten tijde van het interview op het Commissariaatgeneraal stelde verzoeker daarentegen dat er op 2 januari 2012 in zijn buurt een grote explosie plaatsvond, waarna het leger en de milities bij hem binnenvielen en verzoeker met een baseballstick sloegen en martelden, waardoor hij een rugletsel opliep (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 3). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij in augustus 2014 's nachts had opgemerkt dat mensen een bembom aan het planten waren, waarna hij de politie contacteerde (Ibid., p. 3-4). Toen verzoeker later op zijn werk was, werd hij gecontacteerd door de man van zijn tante die meedeelde dat gemaskerde mannen met Hummers waren langsgekomen en hem zochten en dreigden om zijn hoofd af te hakken omdat hij spioneerde voor het leger en de milities (Ibid.). Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker totaal andere vervolgingsfeiten aanhaalde tijdens zijn eerste interview dan tijdens zijn tweede interview, waardoor zijn geloofwaardigheid in hoge mate op de helling komt te staan.

2.5.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door minstens alle essentiële elementen uit zijn relaas op te sommen. Het standpunt van verzoeker dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gekregen om alle gebeurtenissen uiteen te zetten kan niet worden bijgetreden. Uit het verslag blijkt immers dat hem werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, maar dat hij dit niet nodig achtte (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 7). Uit niets blijkt dat hij zich tot de meest recente gebeurtenissen diende te beperken. Aangezien zijn verklaringen blijkens het verslag in het Arabisch aan verzoeker werden voorgelezen (Ibid., in fine), kan hij niet worden gevolgd waar hij beweert dat hij door de tolk zou zijn misleid. Het feit dat verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, houdt niet in dat de administratieve procedure niet eerlijk zou zijn verlopen. Zelfs indien verzoeker zich zou hebben beperkt tot de grote lijnen, mag van hem toch worden verwacht dat hij de meest ingrijpende vervolgingsfeiten aanbrengt, ook al vormden ze misschien geen rechtstreekse vluchtaanleiding. Dit geldt bij uitstek indien de vervolgingsfeiten aanleiding hebben gegeven tot fysieke letsels. Uit de medische stukken (AD, stuk 11, Documenten, MRI Report + medisch attest) blijkt dat verzoeker rugklachten heeft. In het medisch attest wordt gesteld dat uit de MRI blijkt dat verzoeker lijdt aan een discushernia, maar wordt de mogelijkheid open gelaten dat de subjectieve klachten het gevolg kunnen zijn van slagen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekregen (Ibid.). In de beslissing wordt gesteld dat de rugklachten niet worden betwist, maar wel de omstandigheden waarin verzoeker beweert deze te hebben opgelopen.

2.5.10. Verzoeker beweert dat hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal doorleefde verklaringen had afgelegd over het incident van 2 januari 2012. Uit zijn verklaringen blijkt dat het de bedoeling was hem te ondervragen naar aanleiding van een explosie in zijn buurt waarna schoten werden gelost (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 3). De belagers zouden verzoeker blijkbaar meteen hebben geslagen zonder dat duidelijk was of hij betrokken was bij de explosie of de schoten. Verzoeker bleek evenmin bij machte om aan te duiden tot welke militie zijn belagers behoorden (ibid., p. 5). Verzoeker beweert dat de militieleden geen logo's dragen, maar hij zou toch met enige precisie moeten kunnen aanduiden door welke militie hij werd belaagd. De vaagheid over de aanleiding voor en de actoren die verantwoordelijk zijn voor de belaging, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident.

2.5.11. Met betrekking tot het incident van augustus 2014 blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat een aantal individuen 's nachts heimelijk een bembom aan het plaatsen waren (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 3) en dat verzoeker de politie had verwittigd, waarna gemaskerde mannen met Hummers zich hadden aangeboden bij de tante van verzoeker en naar verzoeker zochten met het dreigement zijn hoofd te zullen afhakken (Ibid.).

De commissaris-generaal acht het terecht weinig geloofwaardig dat de individuen, die eerst heimelijk 's nachts een bom probeerden te plaatsen in de hoop niet ontdekt te worden, zich daarna opzichtig met Hummers bij verzoekers tante zouden aanbieden om zich te wreken op verzoeker en openlijke bedreigingen zouden uiten aan zijn adres. Door te beweren dat de commissaris-generaal uitgaat van subjectieve beschouwingen, toont verzoeker niet aan dat de door hem geschetste gang van zaken aannemelijk is.

2.5.12. Verzoeker legde ook een dreigbrief neer die afkomstig zou zijn van IS en zou dateren van het voorjaar van 2015 (AD, stuk 11, Documenten, dreigbrief). Aanvankelijk had verzoeker echter verklaard in augustus 2014 per brief te zijn bedreigd (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 5). Ten tijde van het interview op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hij in augustus 2014 enkel mondeling werd bedreigd en de dreigbrief had ontvangen op 6 april 2015 (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 6-7). Door thans te bevestigen dat de dreigbrief pas op 6 april 2015 onder zijn deur werd geschoven, slaagt verzoeker er niet in de kennelijke tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op te heffen.

2.5.13. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij gevlucht was na een arrestatie waarbij hij samen met verschillende mensen werd bijeengegedreven op een militaire plaats, waarbij, tijdens de registratie van de arrestanten, een bomauto ontplofte waardoor de milities en het leger naar elkaar begonnen te schieten en hij kon ontsnappen (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 1). Verzoeker stelde later dat het ging om een 'vierkantachtig' plein waarop twee wagens stonden als bewaking (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 4). Verzoeker verklaarde dat zijn T-shirt over zijn hoofd werd getrokken terwijl ze de mensen aan het verzamelen waren en er plots op de bewakingsauto's werd geschoten waarna verzoeker kon wegvlugten (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vraag 75-81). In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel is er wel degelijk een belangrijk onderscheid tussen een aanslag met een bomauto waarna een vuurgevecht ontstaat en het beschieten van bewakingsauto's, zodat er met betrekking tot de arrestatie op 15 mei 2015, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, wel degelijke een belangrijke tegenstrijdigheid bestaat.

2.5.14. Vervolgens stelt de Raad vast dat niet ter discussie staat dat verzoekers vader in december 2015 in al Ghazaliya in Bagdad op gewelddadige wijze om het leven is gekomen. De overlijdensakte die verzoeker op 20 oktober 2016 had neergelegd (AD, stuk 11, Documenten, overlijdensakte) en de stukken naar aanleiding van de klachten die de familieleden van verzoeker hadden neergelegd ingevolge dit overlijden (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-12), lijken dit te bevestigen. Behoudens de eenzijdige verklaringen van verzoekers familieleden in de klachtneerleggingen is er echter geen enkel objectief element dat erop wijst dat de onthoofding van zijn vader, die 7 maanden na verzoekers vertrek uit Irak zou hebben plaatsgevonden (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Verklaring DVZ, reisroute) in verband kan worden gebracht met verzoekers asielrelaas. Aangezien verzoekers vader geboren is in Falluja (AD, stuk 11, Documenten, ID-kaart vader) en behoort tot de soennitische streek, komt het enigszins bevreemdend over dat deze laatste de wens zou hebben geuit om in al Najaf begraven te worden (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 20 oktober 2016, vraag 39), maar het is weinig aannemelijk dat deze wens ook daadwerkelijk zou zijn ingewilligd. Aangezien het verzoek om internationale bescherming gestoeld is op problemen met de sjiitische milities omwille van de stamnaam, is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers vader, die dezelfde stamnaam draagt en bovendien ook écht afkomstig is uit al Anbar, probleemloos kon worden begraven op de (heilige) sjiitische begraafplaats in al Najaf. Door te poneren dat de laatste wil van een overledene niet kan worden genegeerd, toont verzoeker niet aan dat zijn schoonbroer en een aantal sjiitische vrienden er effectief in zouden zijn geslaagd deze begrafenis in al Najaf te organiseren.

2.5.15. Door in zijn middel te herhalen dat de sjiitische militie geen professionele politiedienst is en dat bepaalde jonge militieleden zich stoer zouden willen gedragen, slaagt verzoeker er niet in een logische uitleg te verschaffen voor het feit dat zijn moeder via een soennitische vriend gevoelige interne informatie van de sjiitische militie meegedeeld zou hebben gekregen.

2.5.16. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Aangezien zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeker als de geloofwaardigheid van de aangevoerde vervolgingsfeiten door toedoen van de hierboven vermelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op de helling is komen te staan, voldoet hij niet aan alle cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en komt hij evenmin in aanmerking voor een omkering van de bewijslast, zoals voorzien in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.17. De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadvrouw dat verzoeker een psychische kwetsbaarheid vertoont. Ter adstructie van haar betoog verwijst zij naar het 'rapport circonstancié' van de psycholoog en de psychiater van de vzw 'd'ici et d'ailleurs' van 18 april 2018 (Aanvullende nota ter terechtzitting). De Raad stelt vast dat verzoeker blijkbaar reeds sinds begin 2017 wordt opgevolgd in het kader van een PTSD met symptomen zoals slapeloosheid, nachtmerries, lusteloosheid en droefenis. Uit dit verslag kan echter niet worden opgemaakt dat verzoeker niet bij machte zou zijn om deugdelijke verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Bijgevolg doet dit verslag geen afbreuk aan het adequaat karakter van de overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.5.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/6 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond wat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, betreft."

6. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd.

De Raad heeft verzoekers verzoek om internationale bescherming reeds onderzocht in het kader van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en voormeld arrest gevelde dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Het verweer in onderhavig verzoekschrift tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoekers asielrelaas (verzoekschrift 20 juli 2020, p. 7-13) stemt *quasi* volledig overeen met de argumenten in het verzoekschrift van 16 januari 2017 uiteengezet tegen de motieven van de bestreden beslissing van 26 december 2016 (verzoekschrift 16 januari 2017, p. 6-12).

Gezien de motieven van onderhavige bestreden beslissing reeds in beroep werden aangevochten en verzoekers verweer door de Raad werd beoordeeld bij voormeld arrest van 31 augustus 2018, kan de Raad volstaan met het verwijzen naar de beoordeling in arrest nummer 208 526 van 31 augustus 2018. Het voorliggend verzoekschrift kan niet aangewend worden als rechtsmiddel ten aanzien van de beslissing van 26 december 2016 die krachtens het voorstaand arrest werd beoordeeld in functie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift documenten neer waaruit blijkt dat zijn echtgenote en kinderen in maart 2018 door UNHCR in Turkije werden erkend als vluchteling (stukken 3 tot 6, neergelegd bij verzoekschrift) en betoogt dat dit een sterke aanwijzing is dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De Raad wijst erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel op zijn eigen merites moet onderzocht worden. Uit de door verzoeker neergelegde documenten kan niet blijken om welke reden(en) zijn echtgenote en kinderen door UNHCR erkend werden, laat staan dat dit enig verband zou houden met zijn voorgehouden relaas. Het gegeven dat verzoekers gezinsleden in Turkije door UNHCR als vluchteling erkend werden impliceert geenszins dat verzoeker door de Belgische asielinstanties als vluchteling moet erkend worden, noch toont dit de waarachtigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aan, die – gelet op voorgaande – ongeloofwaardig zijn.

9. Verzoeker hekelt dat hij niet meer gehoord werd door verweerder sinds oktober 2016 en dat verweerder aldus geen grondige, volledige en voldoende analyse heeft kunnen doen van persoonlijke omstandigheden die aantonen dat hij specifiek geraakt zou worden in het kader van willekeurig geweld.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de commissaris-generaal in deze over een appreciatieruimte beschikt en er geen wettelijke verplichting bestaat om verzoeker andermaal te horen na een vernietigingsarrest van de Raad. Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeker, na het vernietigingsarrest van de Raad, nagelaten heeft verweerder in te lichten inzake elementen die hij nuttig achtte in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (zie bijvoorbeeld de voormelde documenten van UNHCR in Turkije aangaande zijn familieleden).

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

13. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van 26 december 2016 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 208 526 van 31 augustus 2018, omdat de door het CGVS toegevoegde COI Focus *“Irak: de actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* sterk is toegespitst op de hoofdstad Bagdad en geen concrete informatie bevat over Abu Ghraib, waar verzoeker zijn hele leven heeft gewoond en gewerkt. De motivering luidt als volgt:

“2.5.24. In de beschikbare landeninformatie wordt weliswaar gesteld dat de ‘COI Focus’ een beeld geeft van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad “met inbegrip van de districten (...) Abu Ghraib, (...)”, waarbij wordt aangestipt dat ook de stad Abu Ghraib binnen de hoofdstedelijke provincie ligt (Aanvullende nota CGVS, “COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018, p. 3), maar er wordt nergens concreet ingegaan op de veiligheidssituatie in deze stad.

2.5.25. Ter terechtzitting bevestigt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal dat de ‘COI Focus’ sterk is toegespitst op de hoofdstad Bagdad en geen concrete informatie bevat over Abu Ghraib.

2.5.26. De Raad stelt vast dat de beslissing behept is met een onzorgvuldigheid.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond wat de beslissing betreft tot weigering van de subsidiaire bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de update van verweerder ingevolge de aanvullende nota van 8 januari 2021, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat de veiligheidssituatie in Abu Ghraib erger is dan in de hoofdstad Bagdad zelf en dat de veiligheidssituatie in Abu Ghraib moet onderscheiden worden van die in de hoofdstad, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, waarin ook het district Abu Ghraib is gelegen, wordt geanalyseerd.

Bovendien verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar het rapport van EASO "*Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van maart 2019, hetgeen evenzeer door verweerder werd meegenomen in de beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

Waar verzoekers raadsman ter zitting verwijst naar incidenten met IS in Abu Ghraib (meer bepaald naar p. 25 van het rapport "*Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van oktober 2020), betreffen dit losstaande incidenten die overigens in rekening werden gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad. Daar waar verzoeker hekelt dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie in Abu Ghraib blijkt overigens dat, zowel in het verzoekschrift als ter zitting, door verzoekers advocaat wordt verwezen naar de door verweerder gehanteerde bronnen. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet correct en/of onvoldoende zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Daarenboven laat verzoeker na het concreet bewijs te leveren dat hij een hoger risico loopt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, als gevolg van willekeurig geweld in het district Abu Ghraib in de provincie Bagdad. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad en meent dat hij omwille van zijn profiel als soenniet en de niet-betwiste onthoofding van zijn vader een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van geweld. Vooreerst dient opgemerkt dat de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Voorts toont verzoeker geenszins aan dat het feit dat hij soenniet is kan aanzien worden als "*persoonlijke omstandigheden*" die maken dat verzoeker, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Abu Ghraib. Evenmin toont verzoeker aan dat het gegeven dat zijn vader onthoofd werd persoonlijke omstandigheden uitmaken die er actueel toe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS